

Muntsa Mimó

Xarop de banya d'unicorn

Il·lustracions de Cristina Sardà

La granja del senyor i la senyora Bougràs

La granja del senyor i la senyora Bougràs era a la plana de Vic, al bell mig de prats on pasturaven vaques d'ulls grossos i cues bellugadisses i envoltada de turons coberts de boscos de pi roig, roures i alzines, amb algun faig que donava color a la tardor.

Era una granja que feia goig. L'heura s'enfilava per les parets fins a tocar la teulada de color de ferro vell esquitxada de molsa. Sota la

finestra de les golfes, que era petitona i estreta, hi havia un rellotge de sol esplèndid però que mai no anava a l'hora perquè, la busca que feia l'ombra, tan aviat mirava cap amunt com cap avall. De tant en tant, el senyor Bougràs s'enfilava a una escala llarguíssima, que trontollava i cruixia sota el seu pes, i mirava de col·locar-la a lloc tot seguint les instruccions que li donava la senyora Bougràs des de baix. Però era inútil. Al cap d'un parell de dies, la busca s'havia mogut de nou i en ple migdia assenyalava les sis de la tarda, tot i que no hagués bufat ni un xic de vent.

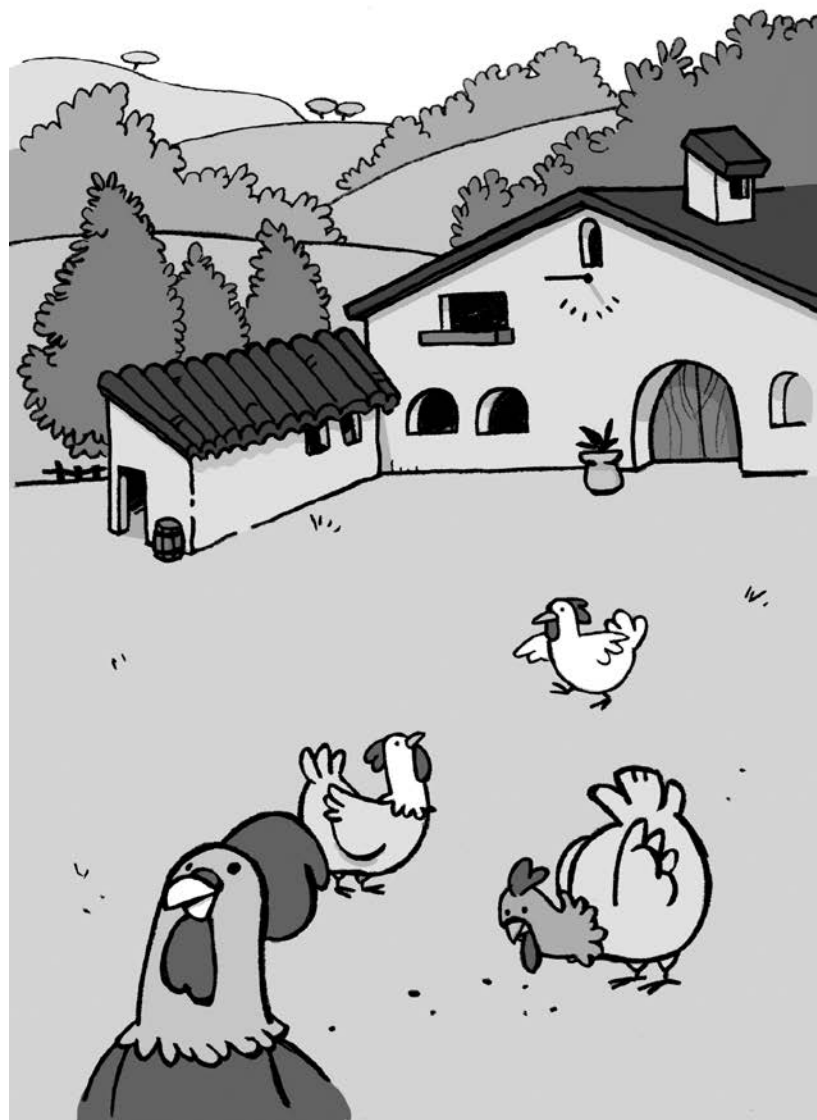
El senyor i la senyora Bougràs n'estaven molt, de la seva granja. Al costat de la casa on vivien hi havia l'estable, compartit en bona harmonia per un cavall vell, dues vaques lleteres i un ase català. Sota la palla i el fenc, també hi feia la viu-viu una colònia ben nombrosa

de ratolins. I és que a la granja dels Bougràs no hi havia gat. Millor dit, no hi havia gat que s'hi quedés. Prou que la senyora Bougràs n'havia dut, de gatons de totes mides i colors! Però, l'un perquè s'havia socarrimat els bigotis mentre dormia prop de la llar de foc, l'altre perquè li havia caigut al damunt el retrat de l'avi Bougràs (val a dir que el quadre era de mida natural) i el de més enllà perquè havia anat a parar Déu sap com dins la perola plena d'aigua on bullien les patates del sopar, tots acabaven fugint camí avall potes ajudeu-me amb els pèls drets i la cua estarrufada.

A les gallines ja els estava bé que no hi hagués gats. Sempre n'hi havia tres o quatre picotejant pel pati. La senyora Bougràs es queixava que donaven més feina que ous, però els triava el blat de moro més gros i somreia afalagada quan algú comentava com n'eren

d'eixerides. Però tot i ser unes gallines tan magnífiques, posaven uns ous ben estranys, plens de forats i buits per dins. El veterinari, que venia de tard en tard per vacunar el bestiar, tampoc no se'n sabia avenir i no trobava cap explicació a un fenomen tan estrany.

I no era l'únic. A l'hort també hi succeïen fets ben singulars. Els tomàquets vermells i rodons que tant goig fan a les amanides, desapareixien de les tomaqueres d'un dia per l'altre, just quan eren al seu punt de maduresa. El senyor Bougràs feia temps que es mirava amb rancúnia els llimacs que s'amagaven sota les fulles de les cols i sostenia amb ells una batalla a mort. Corria a comprar els darrers productes matallimacs que sortien al mercat i escrivia cartes als exterminadors experts per demanar-los consells. Era una guerra sense treva, però els resultats eren força decebedors.

De llimacs, ja no se'n veien gaires, però de tomàquets tampoc.

Però per al senyor i la senyora Bougràs la granja era tot el seu món i no es queixaven gaire. Els agradava conrear verdures i criar bestiar, i no tenien fills. Si no fos pels ensurts que patien de tant en tant, la seva vida a pagès hauria transcorregut molt tranquil·la, fins i tot un xic avorrida.

És clar que, el que els Bougràs no sabien era que aquests ensurts poc tenien a veure amb el vent, els llimacs, els accidents domèstics o les malalties de l'aviram...

Una família de follets

I és que a la granja, a més de vaques i ratolins, hi vivia una família de follets. Tenien la seva casa a la lleixa de la xemeneia i eren una família prou nombrosa: la Múrgula i en Bruc, els pares, i els seus set fills: en Marfull, en Bruel, en Carlet, la Baldriga, en Fonoll i la Grèvo-la, que eren bessons, i, finalment, en Tumai, que era el més petit de tots... I prou que se'n lamentava ell de ser-ho!

Com que era el més xic, sovint els germans el deixaven de banda i els pares no li permetien fer res. Mentre que la Grèvola i en Fonoll ja tenien permís per ballar sota la lluna plena les nits d'estiu, ell encara havia de quedar-se assegut a l'ampit de la finestra amb les cametes pengim-penjam, mentre els peus li anaven amunt i avall impacients per marcar el ritme amb els seus germans. I això no era el pitjor. Quan es tractava de fer entremaliadures als humans, tot eren impediments.

Com aquella vegada que en Carlet i la Baldriga havien aconseguit una dotzena de cues de sargantana i la mare no el va deixar que els acompanyés a ficar-les a les butxaques de la bata d'estar per casa de la senyora Bougràs:

—Ets massa petit, Tumai —li va dir la mare.

–Però si jo els he ajudat a agafar-les! Això no és just! –va protestar el follet, molt indignat. Però no li va servir de res.

O aquell altre dia que en Tumai estava intentant empènyer fora de la taula el plat d'escudella del senyor Bougràs i el pare el va escripassar:

–Deixa'l anar, que et cremaràs! –I girant-se cap a en Marfull i en Bruel, que eren a prop ient dels esforços d'en Tumai, els va dir:– Va! Aproveiteu ara, que el Bougràs està distret...

En Marfull i en Bruel no s'ho van fer dir dues vegades. Van apartar en Tumai d'una empenta i van fer caure el plat a terra, amb un gran terrabastall i trossos de cansalada i de botifarra negra volant per tot arreu. Mentre el senyor Bougràs saltava encara més que els cigrons caiguts i la senyora Bougràs feia tot de xisclets, en Tumai va descobrir la mirada d'or-

gull que el pare dirigia als seus germans grans i que encara el va fer sentir més malament.

I sempre era així. No feia ni dos dies que li havia suplicat a la Baldriga d'anar junts a fer sortir aigua freda de la dutxa matinal de la mestressa de la granja.

–Tu no pots –li va replicar la germana amb aire de suficiència. I el va deixar palplantat.

Llavors en Tumai es va adreçar a en Carlet:

–Que puc venir amb tu a fer nusos mariners a les espardenyes dels Bougràs?

–Ca! Si tu no en saps... –li va dir en Carlet. I potser era veritat, però a en Tumai li hauria agradat que almenys li ho deixessin provar!

I la Grèvola i en Fonoll, que sempre feien les malifetes plegats, també van haver de ficar-hi cullerada:

–A més, tu ja tens la teva entremaliadura...